

Seria LEGENDELE DUNEI

Dune. Jihadul Butlerian
Dune. Cruciada mașinilor
Dune. Bătălia Corrinului

Seria PRELUDIUL DUNEI

Dune. Casa Atreides
Dune. Casa Harkonnen
Dune. Casa Corrino

Seria DUNE

Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei
Vânătorii Dunei
Viermii de nisip ai Dunei

BRIAN HERBERT/KEVIN J. ANDERSON
VIERMII DE NISIP AI
DUNEI

Al optulea volum din seria DUNE
După un plan de FRANK HERBERT

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU

Este imposibil să exagerăm aprecierea pe care i-o datorăm geniului care a creat această serie incredibilă. O dată în plus, această carte îi este dedicată lui Frank Herbert, un om cu idei minunate și importante, care ne-a fost mentor în timp ce continuam să scriem povești noi în fantasticalul lui univers Dune. Din punct de vedere cronologic, Viermii de nisip ai Dunei este marele final pe care l-a prevăzut și suntem încântați să-l aducem, în sfârșit, în fața milioanelor de fani loiali.

„Curând după ce Onoratele Matres au năvălit din toate părțile în Vechiul Imperiu, Comunitatea Surorilor Bene Gesserit a învățat să le urască și să se teamă de ele. Intrusele și-au folosit îngrozitoarele arme Anihilatoare pentru a distruge planete Bene Gesserit și Tleilaxu, planeta Richese, cu industria și fabricile ei de arme, și chiar Rakis.

Dar, pentru a supraviețui Inamicului încă și mai periculos care le urmărea, Onoratele Matres aveau nevoie cu disperare de cunoștințe pe care numai Comunitatea le deținea. Pentru a le obține, atacau ca niște vipere furioase și izbeau cu violență extremă.

După Bătălia de pe Junction, cele două grupuri antagonice au fost unite cu forța într-o Nouă Comunitate, dar facțiunile au continuat să se lupte pentru control și dominație. Ce risipă de timp, de talent și de sânge! Adevărata amenințare venea din afară, dar noi am continuat să ne luptăm cu dușmanul greșit.“

MAICA COMANDANT MURBELLA,
discurs către Noua Comunitate a Surorilor

„Doi oameni plutesc în derivă într-o barcă de salvare pe o mare netrecută pe hărți. Unul spune: „Uite! Văd o insulă! Avem cele mai mari șanse dacă ne ducem la țârm, construim un adăpost și așteptăm să fim salvați.“ Celălalt îl contrazice: „Nu, trebuie să mergem mai departe în largul mării și să sperăm că o să dăm peste rutele de navigație. Asta e cea mai bună șansă.“ Incapabili să se pună de acord, cei doi se bat, barca se răstoarnă, iar ei se îneacă.

Asta e firea omenirii. Chiar dacă rămân numai doi oameni în tot universul, vor ajunge să reprezinte tabere opuse.“

Ghidul acolitelor Bene Gesserit

„Prin faptul că recreăm anumiți ghola, refaceam țesătura istoriei. O dată în plus, Paul Muad'Dib pășește printre noi, cu iubita lui, Chani, mama, doamna Jessica și fiul, Leto al II-lea, Împăratul-Zeu al Dunei. Prezența doctorului Suk Wellington Yuch, a cărui trădare a îngenuncheat o mare casă, este în același timp tulburătoare și mângâietoare. Mai sunt cu noi războinicul-mentat Thufir Hawat, naibul fremen Stilgar și marele planetolog Liet-Kynes. Gândiți-vă la posibilități!

Asemenea genii constituie o armată formidabilă. O să avem nevoie de asemenea minți sclipitoare, pentru că înfruntăm un adversar mai îngrozitor decât ne-am închipuit vreodată.”

DUNCAN IDAHO, *Mai mult decât mentat*

„Am așteptat, am așteptat și mi-am clădit puterea vreme de cincisprezece mii de ani. Am evoluat. A venit vremea.”

OMNIUS

DOUĂZECI ȘI UNU DE ANI DUPĂ EVADAREA DIN CANONICAT

„Atâția oameni pe care i-am cunoscut în trecut n-au renăscut încă! Mi-e dor de ei în continuare, chiar dacă nu mi-i aduc aminte. Cuvele axlotl au să remedieze curând acest lucru.“

DOAMNA JESSICA, ghola

La bordul non- navei rătăcitoare *Itaca*, Jessica a asistat la nașterea fiicei ei, dar numai ca observator. În vârstă doar de paisprezece ani, ea și mulți alții se înghesuiau în centrul medical, în timp ce două doctorițe Suk Bene Gesserit din creșa alăturată se pregăteau să extragă fetița micuță dintr-o cuvă axlotl.

— Alia, a murmurat una dintre doctorițe.

Nu era cu adevărat fiica Jessicai, ci o ghola crescută din celule conservate. Niciunul dintre tinerii ghola de pe non-navă nu era încă „el însuși“. Nu-și recăpătaseră niciuna dintre amintiri, niciunul dintre trecuturi.

Ceva încerca să iasă la suprafață în străfundurile minții și, deși își făcea griji pentru asta ca pentru un dinte care se clatină, Jessica nu-și aducea aminte de prima oară când se născuse Alia. În arhive, citise și recitise relatările legendare generate de biografii lui Muad'Dib. Dar nu-și *amintea*.

Tot ce avea erau imagini din ceea ce învăța: *un sietch uscat și plin de praf pe Arrakis, înconjurată de fremeni. Jessica și fiul ei Paul erau fugari, primiți în mijlocul tribului din deșert. Ducele Leto era mort, asasinat de*

Harkonneni. Însărcinată, Jessica băuse Apa Vieții și schimbase pe vecie fetusul dinăuntrul ei. Din clipa nașterii, Alia originară fusese diferită de toți ceilalți bebeluși, plină de înțelepciune străveche și de nebunie, capabilă să pătrundă în Celelalte Memorii fără să fi trecut prin Agonia Mirodeniei. Monstruozitate!

Asta fusese o altă Alia. Alte vremuri și altă cale.

Acum, Jessica stătea lângă „fiul“ ei, ghola Paul, care era, cronologic, cu un an mai în vârstă decât ea. Paul aștepta, alături de iubita lui fremenă Chani și de ghola în vârstă de nouă ani al unui băiat care, la rândul lui, fusese fiul lor. Într-o versiune anterioară a vieților lor, aceasta fusese familia Jessicăi.

Ordinul Bene Gesserit reinviase aceste personalități istorice ca să ajute în lupta împotriva îngrozitorului Inamic Exterior care îi vâna. Îi aveau pe Thufir Hawat, pe planetologul Liet-Kynes, pe conducătorul fremen Stilgar și chiar pe faimosul doctor Yueh. Acum, după aproape un deceniu de întrerupere a programului ghola, Alia se alăturase grupului. Alții aveau să vină în curând; cele trei cuve axlotl rămase erau însărcinate deja cu trei copii noi: Gurney Halleck, Serena Butler, Xavier Harkonnen.

Duncan Idaho i-a aruncat Jessicăi o privire întrebătoare. Eternul Duncan, cu toate amintirile recuperate din toate viețile lui anterioare... S-a întrebat ce gândea el despre acest nou bebeluș ghola, o bulă din trecut care se înălța către prezent. Cu multă vreme în urmă, primul ghola al lui Duncan fusese consortul Aliei...

Duncan își ascundea bine vârsta; era un bărbat matur, cu păr negru, sârmos. Arăta exact ca eroul prezentat în atât de multe înregistrări de arhivă, începând din vremea lui Muad'Dib, de-a lungul domniei de treizeci și cinci de secole a Împăratului-Zeu și până acum, după încă cincisprezece secole.

Cu răsufierea tăiată și în întârziere, bătrânul Rabin s-a năpustit în camera de nașteri, însoțit de băiatul de doisprezece ani Wellington Yueh. Fruntea tânărului Yueh nu purta tatuajul ca un diamant al faimoasei

Școli Suk. Rabinul bărbos părea să creadă că-l putea salva pe tânărul deșirat de la repetarea crimelor îngrozitoare pe care le comisese în viața anterioară.

În clipa aceea, Rabinul părea furios, așa cum arăta, invariabil, de câte ori se apropia de cuvele axlotl. Din moment ce doctorițele Bene Gesserit nu-l băgau în seamă, bătrânul și-a descărcat supărarea asupra Sheeanei.

— După ani de judecată sănătoasă, ați făcut-o din nou! Când o să învățați să nu-l mai luați în deșert pe Dumnezeu?

După ce primise un vis preștient amenințător, Sheeana declarase suspendarea temporară a proiectului ghola, care fusese pasiunea ei încă de la început. Dar încercările recente de pe planeta Îngrijitorilor și faptul că aproape fuseseră capturați de către vânătorii Inamici, o siliseră să-și reconsidere decizia. Comoara de experiență istorică și tactică pe care o puteau aduce ghola redeșteptați ar fi putut fi cea mai bună armă pe care o poseda non-nava. Sheeana hotărâse să-și asume riscul.

Poate că într-o zi o să fim salvați de Alia, s-a gândit Jessica. Sau de unul dintre ceilalți ghola...

Ispitind soarta, Sheeana făcuse un experiment pe această ghola nenăscută, în efortul de a o face să semene și mai mult cu *aceea* Alia. Estimase momentul sarcinii în care Jessica cea originară consumase Apa Vieții și le instruiseră pe doctorițele Suk Bene Gesserit să inunde cuva axlotl cu o doză de mirodenie aproape fatală. Să satureze fetusul. Să *încearcă* să recreeze o Monstruozitate.

Jessica se îngrozise la aflarea veștii – prea târziu, când nu mai putea face nimic. Cum avea mirodenia să afecteze copilașul nevinovat? O supradoză de melanj era altceva decât trecerea prin Agonie.

Una dintre doctorițele Suk i-a cerut Rabinului să se țină departe de creșa unde aveau loc nașterile. Încruntat, bătrânul a întins mâna tremurândă, ca și când ar fi binecuvântat carnea palidă a cuvei.

— Voi, vrăjitoarelor, credeți că aceste cuve nu mai sunt femei, nu mai sunt umane, dar asta încă este Rebecca. Rămâne un copil din turma mea.

— Rebecca a satisfăcut o nevoie vitală, a replicat Sheeana. Toate vulturile știau exact ce fac. Și-a acceptat responsabilitatea. Tu de ce nu poți face asta?

Rabinul s-a întors exasperat către tânărul de lângă el.

— Vorbește cu ele, Yueh! Poate că pe tine te ascultă.

Jessica s-a gândit că tânărul înalt și slab părea mai mult intrigat decât infuriat de cuve.

— Ca doctor Suk, a zis el, am adus pe lume mulți copii. Dar niciodată așa. Cel puțin, nu cred. Cu amintirile de ghola încă zăvorâte, uneori sunt cam dezorientat.

— Iar Rebecca e umană, nu doar o mașină biologică de produs melanj și un șir de ghola. Trebuie să vezi asta!

Vocea Rabinului creștea în volum.

Yueh a ridicat din umeri.

— Pentru că m-am născut în același fel, nu pot fi cu totul obiectiv. Dacă mi-aș recupera amintirile, poate că aș fi de acord cu tine.

— N-ai nevoie de amintirile originare ca să gândești! Poți *gândi*, nu?

— Copilul e gata, i-a întrerupt una dintre doctorițe. Trebuie să-l decantăm acum.

S-a întors către Rabin cu un aer de nerăbdare.

— Lasă-ne să ne facem treaba sau ar putea să pățească ceva și cuva.

Cu un sunet de dezgust, Rabinul și-a croit drum cu umerii afară din creșă. Yueh a rămas în urmă și a continuat să privească.

Una dintre femeile Suk a legat cordonul ombilical. Colega ei mai scundă a retezat cordonul roșu-vinețiu, a spălat bebelușul alunecos, apoi a ridicat-o în aer pe mica Alia. Copilul a scos pe loc un țipăt puternic, ca și cum fusese nerăbdătoare să se nască. Jessica a oftat ușurată când a auzit sunetului sănătos, care i-a spus că, de data asta, fetița nu era o Monstruozitate. Se spunea că nou-născuta Alia cea originară privise lumea cu ochii și inteligența unui adult. Țipătul bebelușului părea normal. Dar s-a oprit brusc.

În timp ce o doctoriță avea grijă de cuva axlotl acum dezumflată, cealaltă a terminat de șters copila și a înfășurat-o într-o păturică. Jessica a simțit o strângere de inimă; ar fi vrut să întindă mâinile și să ia bebelușul în brațe, dar a rezistat impulsului. Avea Alia să înceapă dintr-odată să vorbească, să murmure glasuri din Celelalte Memorii? În schimb, copilul a rotit privirea prin centrul medical, fără să pară că se concentrează.

Alții aveau să-i poarte de grijă Aliei, nu foarte diferit de felul în care Surorile Bene Gesserit luau fetele sub aripa lor ocrotitoare colectivă. Prima Jessica, născută sub supravegherea strictă a expertelor în reproducere, nu cunoscuse niciodată o mamă în sensul tradițional. Nici această Jessica, nici Alia, nici oricare dintre ceilalți copii ghola experimentali. Fiica cea nouă avea să fie crescută în comun, într-o societate improvizată, mai degrabă obiect al curiozității științifice decât al iubirii.

— Ce familie ciudată suntem, a șoptit Jessica.

„Ființele umane nu sunt capabile niciodată de acuratețe totală. În ciuda tuturor cunoștințelor și experiențelor pe care le-am absorbit de la nenumărați „ambasadori“ Dansatori-Față, nu ne-am ales decât cu un tablou tulbure. Cu toate acestea, relatările imperfecte ale istoriei umane furnizează puncte de vedere amuzante cu privire la iluziile omenirii.”

ERASMUS, *Consemnări și analize*,
Copie de siguranță #242

In ciuda eforturilor de decenii, mașinile gânditoare nu capturară încă non-nava și prețioasa ei încărcătură. Asta nu a împiedicat totuși hipermințea-computer să-și lanseze enorma flotă de exterminare împotriva restului omenirii.

Duncan Idaho continua să le scape lui Omnius și lui Erasmus, care își aruncau în mod repetat plasa tahionică sclipitoare în spațiul gol, în căutarea prăzii. Capacitatea de ecranare a non-navei împiedica în mod normal să fie văzută, dar, din când în când, urmăritorii prindeau câte ceva, ca o umbră ascunsă în spatele tufărișului. La început, vânătoarea fusese o provocare, dar acum hipermințea devenea din ce în ce mai frustrată.

— Iar ai pierdut nava, a tunat Omnius prin difuzoarele de pe peretele încăperii centrale, asemănătoare unei catedrale, din metropola tehnologică de pe Synchrony.

— Inexact. Trebuie s-o găsec, înainte s-o pierd.

Erasmus a încercat să-și facă vocea să sune lipsită de griji în timp ce-și transforma pielea de metalfluid și revenea de la deghizarea de bătrână cumsecade la înfățișarea mai familiară de robot cu suprafața ca de platină.

Ca niște trunchiuri de copac arcuite, turlele de metal se înălțau deasupra lui Erasmus și formau o cupolă boltită în interiorul catedralei-mașină. Pe stratul exterior activ al coloanelor licăreau fotoni, scaldând în lumină noul lui laborator. Instalase chiar și o fântână luminoasă care clocotea de lavă, un ornament inutil, dar robotul se complăcea deseori în sensibilitățile lui artistice, cultivate cu grijă.

— Ai răbdare. Adu-ți aminte de proiecțiile matematice. Totul este predeterminat frumos.

— Proiecțiile tale matematice ar putea fi mituri, ca orice profeție. De unde știi că sunt corecte?

— Pentru că am spus eu că sunt corecte.

Odată cu lansarea flotei mașinilor, mult-anticipatul Kralizec începuse, în sfârșit. Kralizec... Armageddon... Bătălia de la Capătul Universului... Ragnarok... Azrafel... Sfârșitul Vremurilor... Bezna Înnegurată. Era o vreme a schimbărilor fundamentale, când întregul univers sărea de pe axa sa cosmică. Legendele oamenilor preziseseră un asemenea eveniment cataclismic încă din zorii civilizației. Mai mult, trecuseră deja prin câteva cicluri ale unor asemenea cataclisme asemănătoare: Jihadul Butlerian propriu-zis, jihadul lui Muad'Dib, domnia Tiranului Leto al II-lea. Prin manipularea proiecțiilor computerului și crearea în felul acesta de așteptări în mintea lui Omnius, Erasmus reușise să inițieze cursul evenimentelor care aveau să declanșeze o altă schimbare fundamentală. Profeție și realitate – ordinea lucrurilor chiar nu conta.

Ca o săgeată, toate calculele infinit de complexe ale lui Erasmus, care rulau trilioane de surse de date prin cele mai sofisticate programe, arătau către un singur rezultat: Kwisatz Haderach-ul suprem, oricare-ar fi fost el, avea să determine cursul evenimentelor la sfârșitul Kralizecului. Proiecția dezvăluia că acesta se afla pe non-navă, așa că Omnius voia, firește, ca o

asemenea forță să lupte de partea lui. Prin urmare, mașinile gânditoare aveau nevoie să captureze nava aceea. Primul care avea să exercite controlul asupra Kwisatz Haderach-ului suprem avea să câștige.

Erasmus nu înțelegea pe deplin ce ar fi putut face supraomul când avea să fie descoperit și capturat. Deși robotul studia de multă vreme omenirea, era încă mașină gânditoare, în timp ce Kwisatz Haderach-ul nu era. Noii Dansatorii-Față, care se infiltraseră multă vreme în rândurile omenirii și aduseseră informații vitale în Imperiul Sincronizat, se aflau undeva pe la mijloc, ca niște mașini biologice hibride. El și Omnius absorbiseră amândoi atât de multe dintre viețile furate de Dansatorii-Față încât uneori uitau cine erau. Maeștrii tleilaxu originari nu prevăzuseră semnificația ființelor la a căror creare ajutaseră.

Robotul independent știa că tot mai trebuia totuși să-l țină pe Omnius sub control.

— Avem timp. Ai o galaxie de cucerit înainte de a avea nevoie de Kwisatz Haderach-ul de la bordul acelei nave.

— Mă bucur că n-am așteptat să reușești.

Vreme de secole, Omnius își construise forța militară invincibilă. Folosind motoare tradiționale, dar extrem de eficiente, milioanele și milioanele de vehicule ale mașinilor se năpusteau tot înainte și se răspândeau, cucerind sistemele solare unul câte unul. Hipermintea ar fi putut folosi sisteme-surogat de navigație matematică, pe care Dansatorii-Față care-l slujeau le „dăduseră“ Ghildei Spațiale, dar un singur element al tehnologiei Holtzman rămânea pur și simplu de neînțeles. Ceva inefabil de uman se cerea pentru a călători prin spațiul pliat, un „act de credință“ intangibil. Hipermintea n-ar fi recunoscut niciodată că bizara tehnologie îi dădea, la drept vorbind, o stare de... nervozitate.

După o rafală de încăierări de încercare, zidul de nave militare robotice întâlnește și distrusese rapid lumi-avanpost de frontieră colonizate de oameni. Drone din avangardă cartografiau planetele înainte și distribuiau molimele biologice mortale pe care le crease Erasmus. Până când flota propriu-zisă a mașinilor ajungea la lumea-țintă, acțiunea militară

nu mai era, de multe ori, necesară împotriva unei populații pe moarte. Fiecare bătălie, chiar și ciocnirile cu grupuri izolate de Onorate Matres, era decisivă în aceeași măsură.

Ca să-și facă de lucru, robotul independent a trecut în revistă fluxurile de date care îi fuseseră trimise. Era partea care-i plăcea cel mai mult. Un ochi-de-pază bâzâitor a fâlfâit în fața lui, iar el l-a dat la o parte cu mâna.

— Dacă îmi dai voie să mă concentrez, Omnius, s-ar putea să găsesc vreun mod de a ne grăbi avansul împotriva oamenilor.

— De unde știi că n-o să faci încă o greșală?

— Pentru că ai încredere în capacitățile mele.

Ochiul-de-pază s-a îndepărtat în zbor.

În timp ce flota mașinilor zdrobea planetă după planetă, Erasmus a emis instrucțiuni suplimentare pentru roboții invadatori. În timp ce ființele umane infectate zăceau și se zvârcoleau, vomitau și sângerau prin toți porii, cercetașii mașini răscoleau nepăsători baze de date, arhive, biblioteci și alte surse. Era altceva decât informația cernută din viețile alese la întâmplare pe care le asimilaseră Dansatorii-Față.

Cu toate datele proaspete care soseau șuvoi, Erasmus se bucura de luxul de a redeveni savant, așa cum fusese cu multă vreme în urmă. Urmărirea adevărului științific fusese întotdeauna adevărata lui rațiune de a exista. Acum, șuvoiul era mai mare ca niciodată înainte. Bucuros să posede atâtea informații noi, atâtea date nedigerate, își satura mintea rafinată cu fapte și istorii brute.

După presupusa distrugere a mașinilor gânditoare cu mai mult de cincisprezece milenii în urmă, ființele umane fecunde se răspândiseră, construiseră civilizații și le distruseseră. Erasmus era intrigat de felul în care, după Bătălia Corrinului, familia Butler fondase un imperiu și domnise asupra lui sub numele de Corrino vreme de zece mii de ani, cu câteva întreruperi și interregnuri, doar pentru a fi răsturnată de un conducător fanatic pe nume Muad'Dib.

Paul Atreides. Primul Kwisatz Haderach.

Însă o schimbare mai profundă venise de la fiul lui, Leto al II-lea, numit Împăratul-Zeu sau Tiranul. Un alt Kwisatz Haderach, un hibrid unic de om și vierme de nisip, care impusese o domnie draconică pentru trei mii cinci sute de ani. După asasinarea lui, civilizația umană se spărse în bucăți. Fugind către capetele îndepărtate ale galaxiei în timpul Dispersiei, oamenii se oțeliseră din cauza privațiunilor, până când cel mai rău soi de ființe umane, Onoratele Matres, dăduseră din întâmplare peste abia înmuguritul imperiu al mașinilor...

Un alt ochi-de-pază scana aceleași înregistrări pe care le citea Erasmus. Omnius a vorbit prin plăcile rezonante din pereți.

— Consider contradicțiile lor, luate drept fapte reale, ca fiind neliniștitoare.

— Neliniștitoare poate, dar fascinante.

Erasmus s-a deconectat de la mulțimea de fișiere istorice.

— Istoriile lor ne arată cum se văd pe ei înșiși și universul din jurul lor. Evident, aceste ființe umane au nevoie de cineva care să preia din nou un control strict.